ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' ἀφήγησιν τοῦ συντρόφου τοῦ ἡρωϊκοῦ κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΣΤΟ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Κατσαντώνης ἀγρυπνοῦσε.

Οἱ Ξηρομερίτες αἰχμάλωτοι τοῦ Κουτσομουσταφάμπεη ἐβάδιζαν στὴ μέση τῶν 150 'Αρβανιτάδων, σιδεροδεμένοι. 'Ο Κατσαντώνης παρακολουθοῦσε τοὺς 'Αρβανίτες, κρυβόμενος στὰ γύρω πυκνὰ δάση.

'Ο σκοπός του ἦταν νὰ ἐπιτεθῆ ξαφνικὰ κατὰ τῶν 'Αλβανῶν καὶ νὰ τοὺς σκορπίση, ἁρπάζοντας τοὺς αἰχμαλώτους.

'Ο Κουτσομουσταφάμπεης πλησίαζε πλέον πρὸς τὴν Κεχριναν.

Οἱ ἄνδρες του ἐβάδιζαν ἀργά, βέβαιοι ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος. Τοὺς ἦταν ἀδύνατον νὰ φανταστοῦν ὅτι ὁ Κατσαντώνης τοὺς ἀκολουθοῦσε βῆμα πρὸς βῆμα, σὰν νὰ ἦταν ἡ σκιά τους.

Καὶ πράγματι, ὁ ἡρωϊκὸς κλέφτης εἶχε προηγηθῆ τώρα ἀρκετά, εἶχε πιάσει ἕνα κατάλληλο μέρος κοντὰ στὴν Κεχρινιὰ καὶ περίμενε τοὺς 'Αρβανίτες νὰ περάσουν.

Πέρασε λίγη ὥρα καὶ φάνηκε ἄξαφνα ἀπὸ μακρυὰ τὸ σῶμα τοῦ Μουσταφάμπεη.

'Ο Κατσαντώνης φρύαξε ἀπὸ εὐχαρίστησι. 'Η δίψα τῆς ἐκδικήσεως κατὰ τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν τοῦ γένους τὸν παρέφερε. "Ερριξε μιὰ γοργὴ ματιὰ στὰ παλληκάρια του καὶ τοὺς εἶπε:

—Παιδιά, οἱ 'Αρβανίτες φτάνουν, σέρνοντας μαζύ τους ἁλυσοδεμένους τοὺς πέντε Χριστιανοὺς προκρίτους τοῦ Ξηρόμερου. 'Ο Θεὸς μᾶς τοὺς στέλνει. Χτυπᾶτε τους ἁλύπητα. Μὴ φιαστῆτε μονάχα. 'Αφῆστε νὰ πλησιάσουν ἀρκετά, γιὰ νὰ μὴν πάη κανένα βόλι χαμένο.

Σὲ λίγο οἱ 'Αρβανιτάδες πλησιάσανε, ἐντελῶς ἀνύποπτοι.

—Φωτιά!... πρόσταξε τότε ὁ Κατσαντώνης καὶ δυνατὸς τουφεκοβολισμὸς ἀντήχησε.

Σάστισαν οἱ 'Αρβανῖτες, τρόμαξαν...

Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς σωριάστηκαν κάτω νεκροὶ καὶ λαβωμένοι.

Οἱ ἄλλοι θέλησαν ν' ἀντισταθοῦν.

Μὰ εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὸν Κατσαντώνη, τὸν ἀνίκητο κι' ἀκατάβλητο κλέφτη.

Τὰ παλληκάρια του τὴ μέρα αὐτὴ δείξανε ἐξαιρετικὴ γενναιότητα, ἀνάλογη μ' ἐκείνη τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

Μιὰ ὥρα σωστὴ κράτησε ἡ μάχη.

'Η σφαῖρες τῶν 'Ελλήνων θέριζαν τοὺς 'Αρβανῖτες.

'Ο ἴδιος ὁ Κατσαντώνης πολεμοῦσε στὴν πρώτη γραμμή, σὰν λιοντάρι!

Τὸ σῶμα τοῦ Κουτσομουσταφάμπεη, ἂν καὶ διπλάσιο τοῦ σώματος τοῦ Κατσαντώνη, ὑπέστη τελείαν πανολεθρία.

'Εκατὸν σαρανταπέντε 'Αρβανῖτες καὶ Τοῦρκοι σκοτώθηκαν!

'Ο Κουτσομουσταφάμπεης ἔπεσε νεκρὸς μεταξὺ τῶν πρώτων.

Μονάχα πέντε 'Αρβανῖτες γλύτωσαν καὶ τῶβαλαν στὰ πόδια πρὸς τὴν Κατούνα.

Οἱ πέντε Ξηρομερῖτες αἰχμάλωτοι τοῦ Μουσταφάμπεη ἐλευθερώθηκαν. Δυὸ ἀπὸ αὐτοὺς μόνον εἶχαν πληγωθῆ ἁλαφρυά, κατὰ τὴ μάχη.

Οἱ πέντε 'Αρβανῖτες ποὺ γλύτωσαν ἀπ' τὸν τρομερὸ αὐτὸ ὄλεθρο, ἔκαναν φτερὰ γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὰ παλληκάρια τοῦ Κατσαντώνη.

Μὰ οἱ "Ελληνες τοὺς κυνήγησαν, ἂν κ' εἶχαν ξεμακρύνει ἀρκετά. Τοὺς ἔφτασαν μάλιστα οἱ φτεροπόδαροι Κλέφτες καὶ θὰ τοὺς ἔσφαζαν μὲ τὰ γιαταγάνια τους, ἂν δὲν ἔμπαινε στὴ μέση ὁ Κατσαντώνης.

'Ο Κατσαντώνης ἦταν ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν Τουρκαλβανῶν—ὅπως εἴπαμε πολλὲς φορὲς ὡς τώρα—τοὺς μισοῦσε θανάσιμα. Μὰ εἶχε εὐγενικὰ αἰσθήματα. Δὲν ἦταν μακελάρης, ἦταν πολεμιστής. Δὲν ἦταν δήμιος, ἦταν λεβέντης, μ' ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως.

Τρέχοντας λοιπὸν κι' αὐτὸς πίσω ἀπ' τοὺς πέντε 'Αρβανῖτες, ποὺ χαν γλυτώσει ἀπ' τὰ νύχια τοῦ Χάρου, τοὺς ἄκουσε νὰ σκούζουν σπαρακτικὰ μπρὸς στὸν νέο κίνδυνο τοῦ ἄφευκτου θανάτου:

—Δὲν ἐχόρτασες, ὀρὲ Κατσαντώνη, ἀπὸ Τουρκαρβανῖτες; "Αφησέ μας νὰ δώσουμε χαμπάρι στὸ Γιουσοὺφ γιὰ τὸ χαμὸ τῶν συντρόφων μας!...

Τὰ λόγια αὐτὰ συγκίνησαν βαθειὰ τὸν Κατσαντώνη. Καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρό, διάταξε τὰ παλληκάρια του νὰ μὴ σκοτώσουν τοὺς πέντε 'Αρβανῖτες. Τοὺς ἄφησαν λοιπὸν νὰ πᾶνε τὸ τραγικὸ μήνυμα στὸ Γιουσοὺφ 'Αράπη.

Κατὰ τὴ μάχη αὐτή, ἀπ' τοὺς «Κατσαντωναίους»—ὅπως λεγόντουσαν τὰ παλληκάρια τοῦ Κατσαντώνη—σκοτώθηκαν τρεῖς καὶ πληγώθηκαν πέντε.

'Ο τόπος τῆς μάχης ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν Τουρκαλβανῶν.

Οἱ ἄνδρες τοῦ Κατσαντώνη πλησίασαν, μάζεψαν τὰ ὅπλα τῶν νεκρῶν, τὰ μοιράστηκαν ἀδελφικὰ καὶ πῆραν πάλι τὰ βουνά.

'Η μυρωδιὰ τοῦ χυθέντος αἵματος εἶχε τραβήξει τώρα στὸ μέρος τῆς σφαγῆς κοπάδια σαρκοβόρων ὀρνέων.

'Ο Κατσαντώνης εἶχε φροντίσει νὰ τ' στρώση πλούσιο τραπέζι!

'Ο Ρήγας Φερραῖος, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρωτομάρτυρας τῆς 'Ελληνικῆς ἐλευθερίας

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΧΑΣΑΝ

'Η νέα αὐτὴ νίκη τοῦ γνωστὸ τ' ὄνομά του σ' ὅ

Οἱ Τοῦρκοι ἄρχισαν ν' "Επρεπε νὰ ἐξοντωθῆ ὁ γιᾶς, ποὺ τόλμησε νὰ νε ἀφθονο τὸ τούρκικο ράδειγμα τῆς ἀντα "Ελληνας.

Πραγματικῶς, τρόμος τῶν Το τῆ

του, συμβούλευε τ λοῦσε τοὺς Ντερβ τωσίς του.

Μὰ οἱ Ντερβ θένας τους στὶς δὲν τολμοῦσαν νὰ νε. Τὰ παθήματο ποψυχάνε ἀκο

Σχετικὰ μ' ἐξῆς χαρακ

"Οτα σὲ κ

—Μή

Οἱ

—Ν

'Ο

ρ

ριά, εἶνε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τῆς "Ολγας!...

—Πῶς τὸ ξέρετε;... ἀπόρησα.

—Μοῦ τὸ ἀποκάλυψε ὁ φακός μου! "Εκανε ὁ Μπροῦερς, μὲ ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο. Αὐτὴ ἡ ξανθειὰ τρίχα τὴν πρόδωσε... 'Εμπρός! 'Ελᾶτε νὰ τὴν δῆτε καὶ σεῖς μὲ τὸ φακό... Βλέπετε;... Κοντὰ στὴ ρίζα αὐτὴ ἡ τρίχα εἶνε σκούρα. Κυττάξτε τώρα καὶ μιὰ δική σας τρίχα. Εἶνε κατάξανθη ὡς τὴ ρίζα! Αὐτὸ τί σημαίνει; 'Απλούστατα, τὸ ξανθὸ χρῶμα τῶν δικῶν σας μαλλιῶν εἶνε φυσικό. 'Ενῶ τὰ καστανὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα προέρχεται αὐτὴ ἡ τρίχα μὲ τὴ σκούρα ρίζα, ἔχουν γίνει ξανθὰ μὲ τὸ ὀξυζενέ... Καταλαβαίνετε τώρα; Προσέξατε ποτὲ τὰ μαλλιὰ τῆς "Ολγας; 'Εγὼ τὰ πρόσεξα. Εἶνε ξανθὰ χάρις στὸ ὀξυζενέ, μὲ τὸ ὁποῖο τοὺς ἀλλάζει τὸ φυσικὸ χρῶμα!... Τὴν ἐπάθαμε, λοιπόν, ἀγαπητή μου φίλη. Καὶ τώρα δὲν μᾶς ἀπομένει νὰ κάνουμε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ φύγουμε γρήγορα ἀπὸ τὸ 'Ολλανδικὸ ἔδαφος...».

—Κι' ἀλήθεια, τὸ ἴδιο βράδυ φύγαμε γρήγορα ἀπὸ τὴν 'Ολλανδία γιὰ νὰ μὴν πέσουμε στὰ χέρια τῶν ξένων κατασκόπων. Μὰ ἀπὸ τότε δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ παρηγορηθῶ γι' αὐτὴ τὴν πρώτη καὶ τὴν τελευταία ἀποτυχία τῆς ζωῆς μου!...

Καὶ μ' ἕνα πικρὸ ἀναστεναγμό, ἡ πρώην κατάσκοπος, ξαναγύρισε τραπέζια τῆς ρουλέττας.

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΟΥΚ